

отбѣгвамы; таквызи образы могатъ да рисувать само ритмачытѣ, а не и поетытѣ.

*** Поетическо съзерцаніе. Творчество.** — Тѣй дохождамы до заключеніето, че при условіята на изобразителната рѣчь отъ писателя са изысква още да има и *поетическо съзерцаніе* къмъ туй ще е прекрасно; тогазы само той бива художникъ въ произведеніята си. Ето какъ Чистяковъ обяснява туй състояніе на духа.

« Когато чловѣкъ има естетическо чувство, казва той, а още по-вече когато, при живо, многостранчиво и дълбоко развитіе на вътрѣшния животъ, туй чувство излиза до степенъ на вкусъ: тогазы му е достѣпенъ и понятенъ изящныйтѣ міръ; тогазы сѣко едно прекрасно явленіе вътъ отъ него или въ него самага, докарва му чисто духовно наслажденіе. . . . И туй наслажденіе са казва естетическо; извортътѣ му е въ живото съзнаніе сродството на нашыя духъ съ Божеството, въ съзнаніето на туй — какъ силтъ на нашата природа са стремѣтъ къмъ безкрайното съвършенствованіе. Чловѣкъ слабоуменъ или студентъ, чловѣкъ който е потѣнѣлъ въ дребнытъ расчѣты и отношенія житейскы, чловѣкъ чувствѣнный — таквызи характеры сѣ неспособны за естетическы наслажденія. . . . »

« Нѣкой-пѣтъ естетическото наслажденіе до толкозы испѣляя сичката ни душа, щото ный са забравямы, тѣй да кажемъ, изгубвамы своята личность, досущъ са потупявамы въ предмѣта, сливамы са съ него въ едно нераздѣлно същество; тогазы можемъ да речемъ за душата, че съ потока тя е потокъ и съ птичката — птичка; съ него тя тече, чурти, а съ нея хвърка по облачытѣ. »

« И туй състояніе на духа е поетическо съзерцаніе къмъ прекрасното; но то сѣ не е още *творчество*. »